

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Vermoorde schoonheid

J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt
Vermoorde reputaties
Vermoorde schoonheid

E-boek novelles:

Bij nacht vermoord
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord

J.D. Robb

Vermoorde schoonheid

ISBN 9789022569085

ISBN 9789460238277 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Immortal in Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Thinkstock

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & van Gelderen Literair Agentschap

© 1996 Nora Roberts

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het noodlottige geschenk van schoonheid.

– *Byron*

Kus me onsterf'lijk.

– *Christopher Marlowe*

1

Trouwen was slopend. Om te beginnen wist Eve eigenlijk niet goed hoe het had kunnen gebeuren. Ze was verdorie agent. In haar tien jaar bij het korps was ze er stellig van overtuigd geraakt dat een agent vrijgezel moest blijven en zich volledig op zijn (of haar) werk moest richten. Het was krankzinnig om te denken dat je je tijd, energie en gevoel zou kunnen verdelen tussen de wet, met al het goed en kwaad, en een gezin met alle behoeften en persoonlijkheden die daarbij horen.

Beide beroepen – want voor zover Eve wist, moest je aan een huwelijk werken – stelden onmogelijke eisen aan iemand en hadden helse werkuren. Het was dan misschien wel 2058, een rationele tijd van technologische vooruitgang, maar een huwelijk bleef een huwelijk. Voor Eve betekende het een verschrikking.

Toch stond ze op een prachtige dag in hartje zomer – een zeldzame en kostbare vrije dag – op het punt te gaan winkelen. Ze kon een huivering niet onderdrukken.

Niet zomaar winkelen, bedacht ze terwijl haar maag zich omdraaide, maar winkelen voor een trouwjurk.

Ze was duidelijk helemaal gek geworden.

Het was natuurlijk Roarkes schuld. Hij had haar op een zwak moment gestrikt. Ze waren allebei gewond, zaten onder de blauwe plekken en waren blij dat ze nog leefden. Als een man zo slim is en zijn slachtoffer zo goed kent dat hij zo'n moment en plaats uitkiest om een huwelijksaanzoek te doen, ja, dan kun je het als vrouw wel vergeten.

Althans, een vrouw als Eve Dallas wel.

'Je kijkt alsof je het ongewapend tegen een drugsbende moet opnemen.'

Eve trok een schoen aan, sloeg haar ogen op en keek naar hem.

Hij was gewoon veel te aantrekkelijk, dacht ze. Het was gewoon misdadig. Zijn krachtige gezicht, poëtische mond en schitterende blauwe ogen. Zijn waanzinnige dikke, zwarte manen. Zijn lichaam, als je ogen zijn gezicht tenminste los konden laten, was al even indrukwekkend. Voeg daar nog een zweempje Ierland in zijn stem aan toe, en voilà, dan had je een geweldig pakketje.

‘Waar ik het tegen op moet nemen, is erger dan een willekeurige chemojunk.’ Eve keek dreigend toen ze zichzelf hoorde zeuren. Ze zeurde nooit. Maar de waarheid was dat ze het liever met haar blote vuisten opnam tegen een geagiteerde drugsverslaafde dan dat ze de lengte van de zoom van haar trouwjurk besprak.

De zóóm, allemachtig nog aan toe.

Ze onderdrukte een vloek en hield Roarke goed in de gaten toen hij de ruime slaapkamer doorkruiste. Hij wist haar te pas en te onpas het gevoel te geven dat ze zich aanstelde. Ook nu weer gebeurde dat toen hij naast haar ging zitten op het luxueuze, grote bed dat ze deelden.

Hij pakte haar kin vast. ‘Ik ben smoorverliefd op je.’

Daar zat hij. Deze man met zijn schandalig blauwe ogen, zijn stoere, adembenemende, bijna Rafaëlitische uiterlijk van een verdoemde engel, hield van haar.

‘Roarke.’ Met moeite onderdrukte ze een zucht. Ze voelde zich banger dan toen ze het tegen een op scherp staande laser in de handen van een idiote, gemuteerde huurling had opgenomen. ‘Ik doe het. Dat heb ik beloofd.’

Zijn wenkbrauwen trokken samen, somber en grimmig. Hij vroeg zich af hoe het mogelijk was dat ze niet doorhad hoe aantrekkelijk ze was als ze daar zat te mokken. Haar slecht geknipte, reebruine haar stond rechtop in pieken door haar ongeduldige handen en er liepen dunne lijntjes van ergernis en twijfel tussen haar whiskykleurige ogen.

‘Lieve Eve.’ Hij kuste haar, zacht, één keer op haar strenge mond en toen op het ondiepe kuiltje in haar kin. ‘Daar twijfel ik niet aan.’ Maar dat had hij wel, voortdurend. ‘Ik moet vandaag verschillende dingen doen. Je was laat terug vannacht. Ik had geen gelegenheid om te vragen of je plannen hebt.’

‘We hebben tot na drie uur vannacht gepost in verband met de zaak Bines.’

‘Heb je hem te pakken gekregen?’

‘Hij liep regelrecht in mijn armen, helemaal in dromenland door pretpillen en een VR-marathonsessie.’ Ze glimlachte, maar het was een jagerslachje, dreigend en woest. ‘Die moorddadige klootzak kwam langs alsof hij mijn persoonlijke droid was.’

‘Goed zo.’ Hij gaf haar een schouderklopje voordat hij opstond. Hij stapte van het platform af het kleedgedeelte in waar hij een keuze probeerde te maken uit een verzameling colbertjes. ‘En vandaag? Rapporten indienen?’

‘Ik ben vandaag vrij.’

‘O?’ Verbijsterd draaide hij zich om, met een prachtig zijden, antraciet colbertje in zijn hand. ‘Ik kan mijn agenda voor vanmiddag wel omgooien als je wilt.’

Dat zou hetzelfde zijn, peinsde Eve, als een generaal die een nieuwe afspraak maakt voor een veldslag. In Roarkes wereld was zakendoen een complexe en rendabele strijd. ‘Ik ben al bezet.’ Voor ze het wist, was de dreigende blik terug. ‘Winkelen,’ mompelde ze. ‘Trouwjurk.’

Nu lachte hij, opgewekt, ontspannen. Voor haar waren dit soort plannen een liefdesverklaring. ‘Geen wonder dat je zo chagrijnig bent. Ik zei toch dat ik het wel zou regelen.’

‘Ik zoek mijn eigen trouwjurk uit. En ik betaal hem zelf. Ik trouw niet met je vanwege je verdomde geld.’

De grijns op zijn gezicht bleef net zo glad en elegant als het colbertje in zijn handen. ‘Waarom trouw je dan met me, inspecteur?’ Ze keek nog dreigender, maar hij was geduldig. ‘Wil je een meerkeuzevraag?’

‘Omdat je geen nee accepteert.’ Ze ging staan en stak haar handen in de zakken van haar spijkerbroek.

‘Dat levert maar een halve punt op. Nog een poging.’

‘Omdat ik niet goed bij mijn hoofd ben.’

‘Geen reisje voor twee naar Tropic World op Ster 50 gewonnen.’

Om haar mond speelde een aarzelend lachje. ‘Misschien houd ik wel van je.’

‘Misschien wel.’ Tevreden liep hij weer naar haar toe en legde zijn handen op haar sterke schouders. ‘Hoe erg kan het zijn? Je zet een paar winkelprogramma’s op de computer, bekijkt een stel geschikte jurken en bestelt wat je aanspreekt.’

‘Dat was ik van plan.’ Ze rolde met haar ogen. ‘Mavis heeft andere plannen.’

‘Mavis.’ Hij werd een beetje bleek. ‘Eve, je gaat me toch niet vertellen dat je met Mavis gaat winkelen?’

Haar humeur klaarde een beetje op door zijn reactie. ‘Ze heeft een vriend. Hij is ontwerper.’

‘Grote goedheid.’

‘Volgens haar is hij mega. Moet alleen de kans krijgen om naam te maken. Hij heeft een ateliertje in Soho.’

‘Kom, we nemen samen de benen. Nu. Je ziet er geweldig uit.’

Er verscheen een grijns op haar gezicht. ‘Bang?’

‘Doodsbang.’

‘Goed zo. Nu staan we quitte.’ Opgetogen dat ze weer op gelijke voet stonden, boog ze voorover en kuste hem. ‘Nu kun je de komende weken lekker ongerust maken over wat ik op de grote dag zal dragen. Ik moet gaan.’ Ze klopte op zijn wang. ‘Ik heb over twintig minuten met haar afgesproken.’

‘Eve.’ Roarke greep naar haar hand. ‘Je gaat toch geen gekke dingen doen?’

Ze trok zich los. ‘Ik ga trouwen? Kan het nog gekker?’

Ze hoopte dat hij de hele dag bleef broeden. De gedachte aan trouwen was al beangstigend genoeg, maar een bruiloft was nog veel erger; kleren, bloemen, muziek, mensen. Het was afschuwelijk.

Ze zoefde via Lex naar het centrum, een keer keihard remmend voor een straatventer die de rijbaan in beslag nam met zijn dampende glidekraam. Eve mompelde een vloek. De verkeerschaos was al erg genoeg, maar de geur van overgare sojadog maakte haar, nerveus als ze was, een beetje misselijk.

De bestuurder van sneltaxi achter haar overtrad de lokale wet op de geluidsoverlast door op zijn claxon te rammen en verwensingen door zijn luidspreker te schreeuwen. Een groep mensen, duidelijk

toeristen beladen met handcamera's, compukaarten en verrekijkers, staarde wezenloos naar het zoevende verkeer. Eve schudde haar hoofd toen een vingervlugge straatdief zich een weg tussen hen door baande.

Als de toeristen weer in hun hotel waren, zouden ze ontdekken dat ze behoorlijk wat credits armer waren. Als ze tijd had en een plekje kon vinden om te stoppen, was ze de dief misschien achternagegaan. Maar voor ze het wist, was hij op zijn airskates een straat verder en verdween hij in de menigte.

Dit was New York, bedacht ze met een flauwe glimlach. Betreden op eigen risico. Ze hield van de mensenmassa, het lawaai, het voortdurende, uitzinnige gedrang. Je was zelden alleen, maar bleef anoniem. Daarom was ze hier jaren geleden naartoe gekomen.

Nee, ze was geen sociaal dier, en ze werd nerveus van te veel ruimte en te veel eenzaamheid.

Ze was naar New York gekomen om agent te worden, omdat ze geloofde in discipline, dat had ze nodig om te overleven. Ze kon haar ellendige jeugd van mishandeling met alle leemten en obscure hoekjes niet veranderen. Maar ze was zelf wel veranderd. Ze had het heft in handen genomen, had zichzelf omgevormd tot de vrouw die door een anonieme maatschappelijk werker Eve Dallas was genoemd.

Nu veranderde ze weer. Over een paar weken was ze niet alleen Eve Dallas, inspecteur moordzaken. Dan was ze Roarkes vrouw. Hoe ze die twee zaken moest combineren, was een groter raadsel voor haar dan alle zaken die ze ooit op haar bureau had gekregen.

Ze wisten allebei niet wat het was om een familie te zijn, familie te hebben, een gezin te stichten. Ze waren bekend met wreedheid, mishandeling, verwaarlozing. Eve vroeg zich af of dat hen bij elkaar had gebracht. Ze wisten allebei wat het was om niets te hebben, niets te zijn, honger te hebben, angstig en wanhopig te zijn. Ze hadden zich ook allebei hervormd.

Was het alleen de wederzijdse behoefte die hen in elkaar aantrok? Behoeftte aan seks, liefde en het versmelten van die twee; ze had het voor ze Roarke leerde kennen nooit voor mogelijk gehouden.

Een vraag voor dokter Mira, mijmerde ze, terwijl ze aan de poli-
ticipsychiater dacht die ze vaak consulteerde.

Maar nu besloot Eve dat ze zich met de toekomst noch met het
verleden bezig zou houden. Het hier en nu was al ingewikkeld
genoeg. Drie straten van Greene Street zag ze haar kans schoon
en wurmde ze zich in een parkeerplaats. Nadat ze haar zakken
had doorzocht, vond ze de creditmunten die de verouderde meter
met een idiote en verhaspelde monotone stem opeiste, en stopte er
genoeg voor twee uur in.

Als het langer duurde, konden ze haar in de isoleercel stoppen en
een parkeerboete maakte haar dan niets meer uit.

Ze zuchtte diep en speurde de omgeving af. Ze kwam niet vaak
zo ver het centrum in. Moorden werden overal gepleegd, maar Soho
was een artistiek bolwerk voor worstelende jongeren die hun ruzies
vaak bespraken bij piepkleine glazen goedkope wijn of een kopje
espresso.

Het was nu op en top zomer in New York. Bloemenverkopers
hadden volop rozen te koop, de klassieke rode en roze wedijver-
den met de gestreepte kruisingen. Het verkeer ronkte en pufte op
straat, raasde voort in de lucht, stotterde een beetje bij de gammele
passages. De voetgangers liepen vooral op de natuurlijke voetpa-
den, maar op de voetgangersglide was het ook druk. Je zag opval-
lend veel van die golvende gewaden die momenteel erg in waren
in Europa, met kitscherige sandalen, hoofdtoeien en glimmende
snoeren die van de oorlellen naar de schouderbladen slingerden.

Kunstenaars verkochten hun olieverfschilderijen, aquarellen en
computerkunst op de straathoeken en in etalages. Ze concurreer-
den met voedselverkopers die hybride fruitsoorten, yoghurtijs of
groentepuree zonder conserveringsmiddelen aanboden.

Leden van de Zuivere Sekte, onlosmakelijk verbonden met Soho,
gleden in hun sneeuw witte, slepende gewaden voorbij, met stra-
lende ogen en geschoren hoofden. Eve gaf een bijzonder vroom
uitziende smekeling een paar muntjes en werd beloond met een
gelukzalige glimlach en een glimmend steentje.

‘Pure liefde,’ had de volgeling in de aanbidding. ‘Pure blijdschap.’
‘Ja hoor,’ mompelde Eve en ze zette een stap opzij.

Ze moest een stuk teruglopen om Leonardo te vinden. De veelbelovende ontwerper had een kamer op de tweede verdieping van een gebouw. Het raam aan de straatkant stond propvol mode, golvende stroken stof in kleuren en vormen waar Eve nerveus van werd. Volgens Mavis had ze een alledaagse, saaie smaak. Toen ze de voetgangersgilde naar boven nam om het van dichtbij te bekijken, bleek Leonardo's smaak verre van alledaags en saai.

De kramp in haar maag kwam in volle hevigheid terug toen ze naar de etalage keek met de rubberen uniekleding met veren en kraaltjes. Hoe graag ze Roarke ook wilde laten schrikken, ze ging niet in neonkleurig rubber trouwen.

Dat was nog niet alles, lang niet. Het leek erop dat Leonardo geloofde in groots aangepakte reclame. Zijn belangrijkste creatie, een spookachtig witte, gezichtloze mannequin was gehuld in een verzameling transparante sjaals die zo opvallend glinsterden dat de stof leek te leven.

Eve voelde bijna hoe het weefsel over haar huid kroop.

U-huh, dacht ze. Geen haar op mijn hoofd. Ze draaide zich om, wilde vluchten en botste tegen Mavis aan.

'Zijn spul is zo cool.' Mavis hield Eve tegen met een vriendschappelijk arm die om haar middel gleed en keek dromerig naar binnen.

'Luister eens, Mavis...'

'En hij is ongelooflijk creatief. Ik heb gezien hoe hij zijn ideeën op het scherm uitwerkt. Het is waanzinnig'

'Ja, waanzinnig. Ik geloof...'

'Hij begrijpt de innerlijke ziel zo goed,' ging Mavis snel verder. Zij had Eve's innerlijke ziel door, en wist dat haar vriendin de benen wilde nemen. Mavis Freestone, zo slank als een den in haar wit met gouden speelpakje, op 7,5 centimeter hoge, opblaasbare plateauschoenen, gooide haar krullerige, zwart-wit gestreepte manen achterover, bekeek haar vriendin en grinnikte. 'Hij maakt van jou de hipste bruid van New York.'

'Mavis.' Eve kneep haar ogen tot spleetjes om een nieuwe onderbreking te voorkomen. 'Ik wil alleen iets waarin ik me geen volslagen idioot voel.'

Mavis straalde en de nieuwe tatoeage op haar biceps, een gevleu-